

במדינה

לחשמל שלא היה אז — ובאסבסטון. אלא ששימתם חלפה חיש מהר, כשנתקלו בשכניהם לאסבסטון — הנחשים והעקרבים. "כל שני וחמישי היו הילדים מת-עוררים בצעקות אימה", נזכר נסים חדד, "ורופא לא היה אז. לכן נהגנו לעטוף את רגלי הילדים בסמרטוטים, כדי להגן עליהם מנשיכות. עד היום אנו זוכרים את זעקותיה של הזקנה ממול, שנכרשה עליידי נחש וגססה לעינינו כל הלילה."

רק מאוחר יותר, כשהחלו חושבי המקום מבינים כי מן המעברה לא עוברים כל-כך מהר, ניגשו לבער את הקוצים, להבריח את הנחשים ולטפח את המישטחים סביב האסבסטונים. ניסים חדד אף השיג עבודה כפועל-ניקיון בעירייה, והמישטחה קיוותה לטוב. אלא שהטוב בושש לבוא.

"הילדים שלי", מספרת אם המישטחה, הלן, "ניראו בהתחלה כמו שאר הילדים. בריאים ונורמליים. נכון שלא היה לנו זמן לטפל בהם הרבה והם שיחקו בחוץ, בליכלוך. לפעמים גם היו בוכים בלילה,

(המשך בעמוד 34)

ייצב לפני רס"ר הבסיס שיכניסו למישפט. אלא שדרכו של הרס"ר לא אצה לו. "יש זמן, אתה יכול ללכת לנחש", אמר לשקולניק הזועם. כשניסה איש המילואים למחות על ביזבוז זמנו וזמנם של עשרות אנשיו, השתיקו הרס"ר הצעיר בגסות: "אם לא תסתום את הפה, אתה תיכנס אצלי פה תיכף לעשרה מישפטים!" צעק על שקולניק הנדהם.

הדראמה התמשכה כל אותו היום והי מילואימניקים, שהשכימו קום וסיימו את סידורי השיחורור בוריוות וביעילות על-מנת להקדים לחזור למישפחותיהם, כססו ציפורניים המתנינו בקוצר-רוח. רק בשעת ערב מאוחרת, אחרי שעות רבות של התרוצצות, מילוי טפסים לעשרות, ומחאות בלתי-פסקות, נסתיימה פרשת רישיונות הרכב האבודים. הנושא הועבר לבית-דין צבאי, התמנה קצין לבדיקת הפרשה. תהיינה תוצאות הבירורים אשר תהיינה, עשרות אנשי המילואים, שחלקם אבות

ציפעץ

היטים להרכבה עצמית

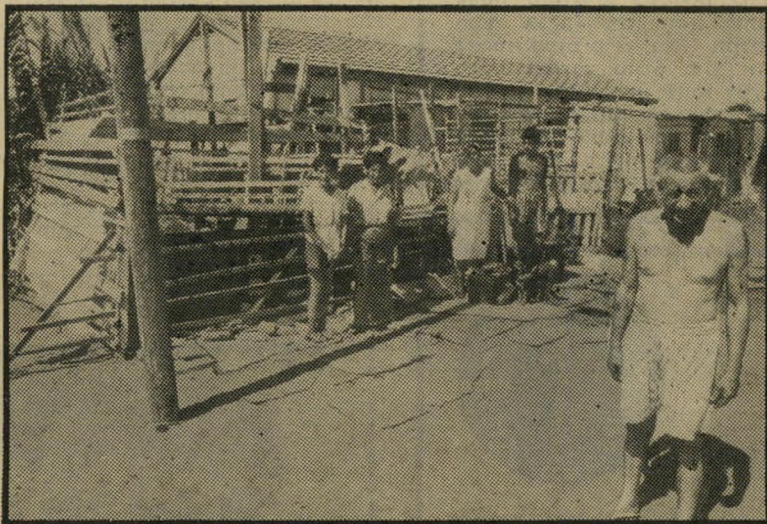

תערוכת היטים מתחדת

היטים להרכבה עצמית עדיין במחירים הישנים

- מזנון מודולרי גובה 72 ס"מ, אורך 243 ס"מ — 1859 ל"י
 - מזנון מודולרי 8 מגרות רחבות 350 ס"מ — 5491 ל"י
 - מזנון שיא הפאר, דלתות זכוכית, גוף צפוי פורמאיקה — 7100 ל"י
 - ארון 4 דלתות + תוכן מלאי — 3235 ל"י
 - מזנון פורניר מפואר גובה 190x322 אורך שידות וספריות — 5495 ל"י
- "ציפעץ" יש רק אחד. ציפי עץ, דומה עץ, יש עץ, אין עץ, לי עץ וכולו הם רק חיקויים מתיימרים. המחירים אינם כוללים מ.ע.מ.
- 1000 מ' של תצוגה מרהיבה — חניה במקום. שימו לב במוצ"ש פתוח מ-18.00-22.00 בלילה.

ת"א הרצל 125
פנת הכטיש 4
טל. 821795

ניסים חדד ומישפחתו בצרוף מעברת-כתיים אין ניסים

מפחד מהנחשים והעקרבים ומהיללות של התנים שהיו מסתובבים בסביבה. רק אחרי זמן-מה הרגשתי שהילדים בעצם מפגרים... המישפחה נהרסה. ארבעה מילדי מישפחת חדד מוגדרים עליידי לישכת-הסעד כקשייחיון. הבן הבכור, חיים (22) מאושפז בבית-חולים לחולי-נפש ואילו הבת הגדולה, שולה (18), סיימה בית-ספר לקשייחיון ומסתובבת מאז בבית. "מי יקח אותה", מתייפחת אמה, "מי ירצה להתחתן עם בתורה שיש לה שכל כמו לילדה בת שש?" שולה שקטה מרבית הזמן, אם כי לעיתים היא מתפרצת ואף מכה את אמה. ואילו אחיה אברהם (16), אינו תוקף ואינו מכה. דיברו כבד ומ' סורבל עד כי קשה להבינו. האחות הצעירה פלורה (14) מחייכת אומנם כל העת, אך דיבורה אינו מובן כלל. היא ממלמלת מילים שאינן מתחברות לכלל מישפטים. במישפחת חדד עוד שני ילדים, בריאים: שלומי (12) ואיבון (9). עבורם מחפשים ההורים סידור מחוץ לבית. כדוגמת מוסד חינוכי בקיבוץ. "כדי שלא יתקלקלו אצלנו", מסביר האב.

במשך עשרים שנה גשאו ניסים והלן בעול יחדיו, וקיוו לצאת מן המעברה. "הסבירו לנו שהמילה מעברה באה מה-מילה מעבר", אמר ניסים, "הבטיחו שהחיים במעברה זה עניין רק לחצי שנה. אבל החצי שנה נמשכת ונמשכת, ואין לה סוף."

עתה נשברו בני הזוג, ואיבדו כל תקווה. לפני כמה חודשים החליטו להיפרד, אך באין ברירה הם ממשיכים להתגורר באותו אסבסטון כשרק מחיצה מפרידה ביניהם: מחיצה אחת — ניסים, ומחיצה האחר הלן וכל ילדיה. "הוא מאשים אותי שבגללי הילדים שלנו מטוממים", אומרת הלן, ואילו ניסים מתעקש: "זה הכל בגלל הדם שלה..."

הילדים ינקמו. בינתיים משליש גיי סים בידיה של הלן, אם ילדיה 1,800 לירות מדי חודש כדמי-מוזנות. אך כסף לתשלום שכר-הדירה אינו מצליח לדלות ממשכורתו כפועל-ניקיון. ועל כך הזמן לבית-ה-מישפט.

(המשך בעמוד 49)

לבנים בגיל גיוס, שבו לביתם בשעת לילה מאוחרת כשהם נסערים. הוועדות, דו"חות הביקורת וההתערות על חריקות בסידורי מינהל בצה"ל, לא הצליחו למנוע את עוגמת-הנפש המיותרת.

דרכי חיים

המעברה האחרונה

עיריית כתיים מתכחשת לעובדת היותה העיר האחרונה במדינה היבונה להתפאר במעברה משנה

האם יש עדיין מעברה בכתיים או שו חוסלה כבר מזמן, יחד עם שאר המעברות הזכורות לרע? הוויכוח על כך עדיין לא הוכרע, למרות שהוא נמשך כבר עשרים שנה. במשרד-השיכון גורסים כי בכתיים אין כלל מעברה אלא רק שכונה של אסבסטונים. בלישכת ראש העיר טוענים: כן מעברה, לא מעברה — זוהי בעיית של הממשלה, לא של העירייה. ואילו חושבי המקום קובעים בפסקנות: אנו גרים ב-מעברה! היא אומנם האחרונה מסוגה במדינה, אך עדיין היא כזאת, אפילו שראש העיר הכריז חגיגית, לפני 18 שנים, באסיפה בכיכר העיר, כי מעברת בכתיים חוסלה.

הזקנה גססה בלידה. ניסים והלן חדד הגיעו ארצה לפני עשרים שנה, זמן קצר אחרי מערכת סיני. כבר בפגישתם הראשונה עם פקיד משרד-הקליטה, ב-נמל-התעופה בלוד, תבעו לשכנם במעברת בכתיים. הם שמעו אודותיה דברים טובים. השתוממו פקיד הקליטה: על גבי המפה שלנו לא קיימת מעברת בכתיים. לבסוף נחרככו והסכימו לשכן את בני מישפחת חדד במעברה-לא-מעברה, המסומנת על המפה כשכונה של אסבסטונים. הממוקמת בקצה רחוב הגביאים בעיר.

ניסים והלן היו מרוצים. הם צויידו בקופסות סרדינים, בלחם, בנרות כתחליף

ספרי כים

באנגלית

(כולל רבי מכר)

ממשיכים להמכר במחירים הקודמים
נצלו ההזדמנות לרכישה מיידית

חנויות סטימצקי

100% תקשורת

מרעי התקשורת מוכיחים לנו כי הקשר בין שני אנשים הוא פחות מ-20% מילים והיתר — למעלה מ-80% — הינו תקשורת של ראייה והתרשמות תנועתית.

מראה עיניים טוב מאלף מילים!

"וידאו-דייט" — מרכז רציני להכרויות — בן-יהודה 17 ת"א, טל. 56048-03